

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φ. Λυπούμας γι' αὐτὸ πού μᾶς γράφεις, μὰ τί φταίμε μίς ἂν ὁ φίλος τρελλόθηκε καὶ φαντάζεται πῶς τὸν καταδιώκει ὁ Νουμάς; Ἐλπίζουμε ἢ ἀρρώστια νῆ- νκι περατικὴ καὶ ὁ κακίμος ὁ φίλος μας, μὲ κατάλληλη θεραπεία, νῆρθεὶ στὰ συγκλά του, ἰσοῦ μάλιστα ἢ ἀρρώ- σια εἶναι στὴ ἰσχίη τῆς, καὶ ὁ ὀργανισμὸς του εἶναι ἀρκετὰ γερὸς. Αὐτὰ πού λέει πῶς εὐὰ βγάλει φύλλο ἀντιψυχαρικὸ γιὰ νὰ χτυπήσει τὸ «Νουμά», μὴν τὰ πιστεύεις. Εἶναι τῆς ἀρρώστιας σημεῖα, ὅχι καὶ τόσο ἀπαλπιστικά. Ὅταν σὲ ξαναταμώσῃ καὶ σοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, νὰ κά- νεις πῶς τὸν πιστεύεις καὶ νὰν τοῦ χαϊδεύεις ἀπαλὰ τῆ ράχη. Νὰ δῆς πῶς τὸ τέτοιο φέρτιμό σου θὰν τοῦ κάνει καλὸ καὶ θὰ τὸν ἡμερίψῃ. — κ. Μ. Λυκ. καὶ κυρία Ὁδρ. Παπαμ. Οἱ ἀντρίτσες σωθῆκαν καὶ νὰ μᾶς στείλατε γλήγορα ἄλλες, παρακαλοῦμε — κ. Ν. Στ. Λάβαμε τὴ συντροφὴ τοῦ 906 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Πῆς τοῦ φίλου Ο, παρακαλοῦμε, πῶς κειρὸς νὰ θυμηθεῖ καὶ λόγου τοῦ «Νουμά». Τοῦ γράψα- με γιὰ τὴ συντροφὴ, καθὼς καὶ σὲ τόσοις ἄλλοις, μὰ ἀπάν- τησή τους δὲ λάβαμε. Γιατί δὲ λογαριάζουμε μερικοὶ τὰ ἔ- ζοδα ποῦχει τὸ φύλλο;

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ- σεις εἰς τραπεζικὰ γρημμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ κτήσεως εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Τὸ κεφάλαιον κατ' οἱ τόκοι τῶν ἡμερολογίων πλη- ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰ- τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς 0/0	κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις 6 μην.	
"	"	"	"	1 ἔτ.
2 1/2	"	"	"	2 ἔτ.
3	"	"	"	4 ἔτ.
4	"	"	"	5 ἔτ.

Αἱ ἡμερολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον- ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνό- νομοι.

ἀκόμη. Μὰ πού νὰ συλλογιστῇ στὴν παραζάλη τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἢ καὶ τὴν ὑγεία τῆς; Ἐτραχε ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὸ βράδι. Τρεῖς νοσοκόμες ὄλες μαζί γιὰ πε- νήντα πέντε ἀρρώστους. Καὶ δύο δούλοι. Τους δού- λους τοὺς πλερώνανε τριάντα φράγκα τὸ μῆνα. Παίρνανε ὅποιονε λάχαινε καὶ ἀλλάζανε συχνὰ, ἐπει- δὴ κανένας δὲν ἠθέλε νὰ μείνῃ μὲ τέτοιους μιστοῦς. Οἱ δούλοι πλαγιαζάνε στὸ σερβανί, μὲ τὸ κροῦ τὸ χειμῶνα, μὲ τὴν κάψα τὸ καλοκαίρι. Τὰ ἴδια κ' οἱ νοσοκόμες μὴ κάμαρη γυμνὴ, τὰ στρώματά τους κ' ἕνα λαβαμπὸ νὰ πλένουνται οἱ τρεῖς ἢ καὶ περισ- σότερες, ἐπειδὴ σ' ἕναν κοιτῶνα βάζανε κάποιες ὡς δέκα νομάτες. Τῆς Μελανῆς τῆς δόθηκε ἄδεια νὰ πλαγιαζῇ ὄζω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, μὲ δικὰ τῆς χρή- ματα ἰνοεῖται. Ὁ μιστὸς τῆς ἑβδομήντα πέντε φράγκα τὸ μῆνα. Τὸν ἀνέλπιστο προβλεψιμὸ τὸν εἶχε ἀπολάβει ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον. Ἐβδομήντα πέντε φράγ- κα, γιὰ τοῦλάχιστον τί πλοῦτος γιὰ μὴ μάννα, δύο παιδιὰ κ' ἕναν ἀντρα πού δὲν μπορούσε! Τὸ νοίκι, στὴ γειτονιά, δηλαδὴ στὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ ὅπου βρισκότανε τὸ νοσοκομεῖο, κόστιζε κάμποσο. Ἀναγ- καζότανε λοιπὸν ἡ Μελανὴ νὰ νοικιάζῃ μακριὰ, στὰ προάστεια τῆς μεγαλιπόλης. Μιὰ ὡρα δρόμος νὰ πάη καὶ νῆρθῃ. Κοιμότανε τρεῖς τέσσερες ὥρες τῆ νύχτα, μὲ τὴ βιάση, μὲ τὰ παιδιὰ, μὲ τὸν ἀντρα, ὅταν ὁ ἀντρας δὲν εἶτανε καὶ ἀφτὸς σὲ κανένα νοσο- κομεῖο. Ὑπνο, λείει, δὲν ἠθέλε. Καὶ πάντα ἢ ἔνοια τῆς στοὺς ἀρρώστους. Οἱ νοσοκόμες πρέπει πολλές φορὲς νάναψουνε καὶ τὴ φωτιά, νὰ πιάσουνε τὰ κάρ- θουνα μὲ τὰ χεῖρα πού θὰ πιάσουνε κατόπι καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ἡ Μελανὴ φρόντιζε γιὰ ὅλα καὶ τῆ φωνάζανε παντοῦ μεριά. Χρωστοῦσε κάθε μέρα

δῶδεκα ὥρες περυσία, μὰ τίς ἔκανε δεκαπέντε. Πότε κατῶρθωνε νὰ φάη νὰ τοιμήτῃ κάτι, σωστὸ μυττή- ριο. Τίς ἀφίνανε κειρὸ, δὲν προφταίνανε ὅμως ποτέ τους. Ἡ Μελανὴ ἔτρωγε ὄρθια καὶ τὴν ἀντάμωνες μ' ἕνα ψωμάκι πού τὸ κρατοῦσε στὸ χεῖρι, ἐνῶ μὴ ραζε τὴ σούπα στοὺς ἀρρώστους. Τὴ γυροῦσαν οἱ ἀρ- ρῶστοι γιὰ τὴ μοναδικὴ τῆς τὴν ἀφοσίωση. Τὴ συ- βουλευδόντανε οἱ γιατροὶ βοηθοῦτε τοὺς ἰατρικοὺς ἢ καὶ τοὺς ὠδηγοῦτε. Μάζωνε ὡστόσο, μάζωνε σὲ δ- δυνατισμένο σῆς τὸ κορμί, πού μιὰ ψίφτικη δύναμη τοῦ φυτοῦσε μόνον ἢ συνήθεια τῆς ἀντάρας, ἢ θέρημ τῆς δουλειᾶς, μάζωνε τοὺς σπέρους τῆς τρομερῆς ἀρρώστιας, γιατί τὸ καταλάβαινε ὁ καθένας πῶς τὸ χτικιὸ θὰ τὴ θέριζε στὸ τέλος, κ' ἔβλεπε πρῶτα πού δὲν τὸ χωροῦσε ὁ λογισμὸς σου, σὺν ἔβλεπε τέ- τοιο φάντασμα νὰ βραστῇ στὶς ἀπολιγνεμένες του ἀπάνω τίς πλάτες ἀλάκκιρη μὴ σάλια νοσοκομεῖο.

Προσπάθησε ὁ Ἀντρέας ἀπανωτὰ νὰ τῆς δώτῃ τίποτα παραδῆς. Τοῦ κάκου. Ἀπαγορευμένη τὰ μπα- ζίσια στὸ νοσοκομεῖο, κ' ἡ Μελανὴ ἔτσι δὲν πα- τοῦσε τὸν κανονισμό. Γύρευε ὁ ἄθρωπος νὰ τὴν ἀν- ταμείψῃ γιὰ τὴν καλοσύνη τῆς, κ' ἐναντίον τὸν κανόνα δὲν τὸ λογάριζε νὰ πλερώνεται κάθε κό- πος. Τοῦ στάθηκε πολὺ χρήσιμη τὴς ὄχτῳ μέρες πού ἔμεινε ἡ Κατινούλα ἐκεῖ. Τὸ καμμένο τὸ παι- δι, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆ τὸν Ἀντρέα, δὲν ἔλεγε γρῶ γιὰ ὅσα εἶδε καὶ ὅσα ἔπαθε τὴ βδομάδα ἐκεῖνη, μὰ κιντύνεψε μὲ τὰ σωστά τῆς καὶ τόλαθε ὁ Ἀν- τρέας κατόπι, σὰ βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ἀλή-θεια πού μερικὰ τᾶβλεπε καὶ ἀπὸ τῶρα τὸ φαγὶ ἐλε- εινὸ, κακορίζικο· ἔπρεπε νὰ φέρῃς ἀπ' ὄζω, μὲ ἄ- δεια τῆς διεφύσης, μὰ καὶ τὸζω τὸ φαγὶ δὲν ἔξιζε περισσότερο, ἄφῃσε πού εἶχε τίς δυσκολίες τῆς ἢ δουλειᾶς. Χάθηκε συνάμα, καταστράφηκε ἢ περὶ- φημὴ ὄρεξη. Πού γιὰ τὴν Κατινούλα σημαίνει ὑγεία. Καὶ πῶς νὰ πάρῃ ἀπάνω τῆς, πού ὕπνο δὲ χά- ρηκε, ὅσο καὶ ἂν πάσκιζε νὰ κοιμηθῇ, ὅσο καὶ ἂν τῆς εἶτανε ἀππραίτητο; Στὸ σπιτάκι ὅμως οὔτε νὰ τὸ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου πῶς μπορεῖς νὰ κλείσῃς μάτι. Ὅλη τὴ νύχτα ξακολουθῶ τὸ πατιρνί. Καὶ δὲν εἶ- ναι μόνον οἱ ἀρρώστοι, δὲν εἶναι μόνον οἱ λαθωμένοι πού ἔρχονται κάθε τόσο ἢ μέρκ κ' ἡ νύχτα στὰ σπιτάκια διαφορὰ καμιά δὲν ἔχουνε ἴσως μάλιστα τὴ νύχτα ἢ ζῶη πὶθὸ θερμοκίνητη, ὁ θέρυθος μεγα- λήτερος, ἴσια ἴσια ἐπειδὴ τὴ νύχτα περισσότερο σὲ ταραζεῖ τὸ παραμικρὸ. Δίπλα στὴν κάμαρα τῆς Κα- τινούλας κάποιος ἀκατάπαρτα ἔσπανε τὴν πάγο ἢ πῆγαινε κανένας ἄλλος νὰ βράσῃ νερὸ, νὰ ζεστάνῃ ποικάμισο ἢ νὰ πάρῃ παννί. Στοὺς διαδρόμους δού- λοι καὶ νοσοκόμες περνοῦσανε, περπατοῦσανε, μιλοῦ- σανε δυνατὰ. Πού νὰ προσέχουνε κάθε στιγμή, μὲ τὴν περίσση τὴν ἀντάρα; Ἐκεῖνος ὁ κρότος, τὰ σπᾶ- σιμο ἐκεῖνο τοῦ πάγου τὴν παραζάλιζε, τὴ σκότωνε. Κι ὅταν τῶνα νὰ πάφῃ λιγάκι, ὅταν ἡ Κατινού- λα σφαλνοῦσε τὰ βλέφαρά τῆς, ἀνοιγε ἢ πόρτα, ἔμπαινε ἢ δούλα καὶ ἀρχινοῦσε ἄλλος κρότος· ἔβριχε κάρβουνα στὴ φωτιά, νὰ μὴ σβήτῃ, καὶ ἄς σβήτῃ ὁ ἀρρώστος, ἂν ἀγαπᾷ.

Ἐτσι τοὺς δύστυχους τοὺς ἀρρώστους πάμε καὶ τοὺς στοιβάζουμε στὰ νοσοκομεῖα, χάρισμα. Καὶ θαρροῦμε πῶς σπουδαῖα πράγματα καταφέραμε, καμαρώνουμε κιάλας γιὰ τὴν ἐλεήμονη, τὴν χριστιαν- νικὴ τὴν καρδιά μας, χωρὶς νὰ συλλογιστοῦμε πῶς χάρισμα βασιλίζονται καὶ πῶς πεθαίνουμε χάρι- σμα. Εἶναι κρῖμα πού μὲ τοὺς προόδους τῆς ἢ χειρουργικὴ κατορθώνει καὶ γλυτώνει πολλοὺς. Ἡ πρόδο τῆς ἐπιστήμης δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ δοῦμε τὸ κακὸ. Ἡ πλάνη μᾶς ἀπιστοφλώνει. Νομίζουμε τάχα πῶς ἀπὸ ἔλεος, ἀπὸ κλοσύνη μας, ἀπὸ σπλαχνιά, χτίζουμε σπιτάκια καὶ γενναιοδωροῦμε, τὸ νομίζε κ' ἢ πολιτεία, ὡς πού νὰ καταλάβῃ, πῶς ἀπὸ σφῆρο δικό μας τὸ χρεὸς μας εἶναι, ὄλα, ὅλα νὰ τὰ κά- μουμε γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ἐπειδὴ τὰ κάνουμε γιὰ τὸν ἐαφτὸ μας, τὰ κάνουμε γιὰ τὸ ἔθνος, κ' ἕνα ἔ- θνος, γιὰ νὰ ζήσῃ, θέλει πρῶτα πρῶτα ὑγεία.

Παρατήρησε ὁ Ἀντρέας καὶ κάτι ἄλλο· τὸ πα- ρατήρησε ὕστερος ἀπὸ τρεῖς τέσσερες μέρες πού νο- σοκομείψανε τὴν Κατινούλα. Τὸ γράμμα του ἐκεῖνο πού μὲ τὴν ἰσοχρή, μὲ τὴν μελέτη ἔγραψε τοῦ Κλυζίου, νὰ τοῦ ἀκριβολογήσῃ τὰ καθήκαστα, οἱ δι- δηγίες του γιὰ τίς συνήθειες, τίς ἀνάγκες καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀρρώστιας, γιὰ τὸ πλεμόνι, γιὰ τὸ

βήχα, γιὰ τὴν κούραση, δὲ χρησιμείψανε σὲ τίποτα καὶ πῆγε ὁ κόπος του χαμένος. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πῶς στὶς μεγάλες τίς πολιτείες, ὅση καὶ ἂν εἶναι ἢ δουλειᾶ, ὅση καὶ ἂν εἶναι ἢ ἀντάρα, δὲν ἔχουνε τὴ συνείδησή τους οἱ γιατροὶ ἔχουνε, μὰ ἢ συνείδησή τους δὲν ἔχει καιρὸ. Μ' ἕνα λόγο, δὲν προφταίνου- νε. Τὸ πρῶτ, ἔρχεται ὁ γιατρός, ὁ ἀρχιγιατρός, στὸ νοσοκομεῖο του, γιὰ τὴ βίζιτα πού λένε· πρέπει νὰ δῇ πενήντα πέντε γυναῖκες στὸ γυναικῶνα καὶ ἄλλους τότους ἀντρες στὸν ἀντρώνα δίπλα. Πού νὰ δεικνῇ; Ἀφῃσε πού ὅταν εἶναι νὰ χειρουργῆσῃ, ὅταν εἶναι μάλιστα νὰ γίνουνε δύο τρία χειρουργήματα τὴν ἑ- δια μέρα, στὸ χειρουργεῖο, καὶ μὲ δίκιο, συγκεν- τρώνεται ἢ δυνάμη τοῦ γιατροῦ. Ἀπὸ ἐξαιρετικὴ συνείδηση ὁ Κλυζίου, ἀκόμη καὶ σὰ χειρουργοῦσε, κοίταζε κάθε ἀρρώστο, ἠηλαδὴ ἔβριχε περινώτας μὴ μκτιὰ σὲ κάθε κρεββάτι. Περισσότερο δὲν μπο- ροῦσε. Παράγγειλε λοιπὸν ἐνὸς μαθητῆ του, ἐνὸς ἐ- ζωτερικοῦ, γιὰ τὸν πρῶτο, νὰ μαθουε καὶ ἀφτὸς, νὰ πα- ρακολοθήσῃ τὴν Κατινούλα, νὰ τοῦ κρατήσῃ καὶ σημειώσῃ. Ὁ γιατρός ἀναγκάζεται κάποιες νὰ χει- ρουργῆσῃ ἀρρώστο πού δὲν τὸν ζήτησε ἢ πού τουλά- χιστο δὲν τοῦ στάθηκε δυνατὸ νὰ τὸν παρακολοθή- σῃ ἀπατὸς του. Βιστίζεται στὴ σημείωση τοῦ ἐσω- τερικοῦ, τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ καὶ τοῦ παραγιατροῦ, πού συχνὰ ἰνοεῖται καὶ τὴ διορθώνει, ἄμα βλέπει τὴν ἀρρώστο. Ἦρθε λοιπὸν ὁ ἐξωτερικὸς, ὁ κ. Μάται- ζος, στὸ καμαράκι τῆς Κατινούλας, μὲ τὸ χερτὶ στὸ χεῖρι καὶ τὴ βῶτῃσε. Τὴ βῶτῃσε γιὰ χίλια δύο, γιὰ τὴ γενιά τῆς, γιὰ τὸν πκτέρα τῆς καὶ γιὰ τὴ μάννα τῆς, γιὰ τὸ χωριὸ τῆς· πῶσω χρονῶ εἶναι παν- τρεμένη, ἀνύπαντρη, καὶ κατὶ ἄλλα ἔτια πὶθὸ ἔνο- στα· ἢ ἀρρώστια τῆς ἀπὸ πού καὶ πότε ἀρχισε· σω- ρὸ σωρὸ πληροφορίες γιὰ τὰ ἱστορικά τῆς ἀρρώστιας, πού πολὺ καλῆτερα τὰ ἔφερε ὁ Ἀντρέας καὶ πού σπάνια τὰ ξέρεῖ ὅποιος ἀρρώστος καὶ ἂν εἶναι γιὰ τὸν ἐαυτό του· ἀρρώστος μάλιστα πού ὄντας ἄπλὸς ἄ- θρωπος τοῦ λαοῦ, ὅπως τυχαίνει στὰ νοσοκομεῖα, πολὺ δὲ νοιώθει ἀπὸ νοσολογία καὶ νοσοπαρτήρηση. Τὰ κατᾶστρωσε ὅσα τοῦ εἶπε καὶ δὲν τοῦ εἶπε ἢ Κα- τινούλα στὸ σημειωματάρι του ὁ κ. Μάταιζος, καὶ ἄλλο ἀποτέλεσμα ἢ ἡμίλια τους δὲν ἔφερε κανένα. Μὰ δὲν εἶναι καὶ νὰ πορῆσῃς. Ὁ κ. Μάταιζος, φρό- νιμος, ἡσυχος νέος καὶ σοβαρός. Κάμποσες φορὲς ὄ- μως ὁ ἐξωτερικὸς ἢ ὁ ἐσωτερικὸς πού φροντίζει γιὰ ἕναν ἀρρώστο, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι· εἰδικὸς γιὰ τὴν τάδε ἢ τὴν τᾶδε ἀρρώστια. Μπορεῖ νὰ εἶναι μόν- ον γιατρός, νὰ εἶναι στὴν γιατρικὴ ὁ νοῦς του· ἂν εἶ- ναι χειρουργος, στὴν χειρουργικὴ· ὄζω ἀπὸ τὸν κλάδο του, πότε δὲν τοῦ μέλει, πότε δὲν ξέρεῖ.

Ἦτσι ἀκολοῦθησε καὶ κάτι τραγικὸ, πού κόντε- ψε ἢ Κατινούλα νὰ πελαγώτῃ. Ἀχαιμῆς, ἂν καὶ ὄχι· περιφημῆς, οἱ θερμοκρασίες τῆς δὲν εἶτανε· τῆς δε- φτέρξ, εἴκοσι τοῦ Σποριᾶ, 37°2 — 37°7· τὴν τρίτη 36°5 — 37°6· τὴν τετάρτη, 37° — 37°7· τὴν πέμ- τη, 36°6 — 37°7· τὴν παρασκευῆ, 36°4 — 37°, εἶ- χε καὶ περισσοτέρη διάθεση τᾶπόγεμα, ὅσο κᾶθησε ὁ Ἀντρέας μαζί τῆς· τὸ σάββατο, εἰκοσπέντε τοῦ Σποριᾶ, 37°1 — 37°5. Ἰσια ἴσια τὴν νύχτα ἐκεῖνη, ἀπὸ τὴν παρασκευῆ στὸ σάββατο, ἔγινε τὸ κακὸ. Ἡ ὄρεξί τῆς πάντα ἐλεσινῆ, ὡστε δὲν ἔτρωγε τίποτις· ὁ ὕπνος τῆς κακορίζικος. Τὸ χειρότερο, πού τὸ μπι- σμούτο τοῦ Ἀντρέα, γιὰ τὸν ἀφτὸς τῆς εἶνε καὶ στὸ νοσοκομεῖο, δὲν ἔμοιαζε νὰ κάμῃ θάματα· μὴ φε- λοῦσε, μὴ δὲ φελοῦσε. Ἀξάφνα τὸ παθῆμα κορυ- φώθηκε. Ἀπὸ τίς εἶη τὸ βράδι, παρασκευῆ, ὡς τίς δέκα τὸ πρῶτ, σάββατο, χρειάστηκε νὰ σηκωθῇ, νὰ κτεβῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὄχτῳ φορὲς. Εἶχε, μ' ἄλλα λόγια, ὄχτῳ κενώσεις σὲ μιὰ νύχτα. Τὴν τελευταία καὶ προτελευταία φορὰ πού σηκώθηκε, καθὼς ἔπειτα μονάχα τὸ μολόγησε τοῦ Ἀντρέα, ζαλιστῆκε θᾶρβρεψε μὲ τὰ σωστά τῆς πῶς θᾶπομένη ξερῆ. Ἐ- τρεμε, τουρτούριζε, δὲ βαστούτανε στὰ πόδια τῆς. Μόλις εἶχε δυνάμη νὰ ντυθῇ καὶ κίτρινο κίτρινο τὸ πρόσωπό τῆς. Φοβήθηκε. Ἀπὸ τὴν παρασκευῆ ὁ Ἀν- τρέας παράγγειλε τῆς νοσοκόμας νὰ μηνῆσῃ γιατρό, νὰ δοῦνε τί τρέχει, ἐπειδὴ καὶ ἀπαρχῆς ἀνησυχοῦσε. Ὅταν ἦρθε τὸ σάββατο στὸ νοσοκομεῖο στὶς τέσσα- ρεις ἡμισυ τᾶπόγεμα, γιὰ τὴν μὲ τὰ μαθήματά του δὲν ἄδειασε προτῆτερα, ἔμαθε πῶς μῆτε γιατρὸ μῆ- νῆσανε μῆτε δαχτυλάκι κουνήσανε. Πῶς ἀφτὸ;

(Ἀκολουθεῖ)